

[Arbejdsministeren]

jelser vil jeg dog allerede nu pege på nogle problemer i det foreliggende forslag.

Arbejdsløshedsdagpenge kan udbetales med et beløb, der udgør op til 90 pct. af et medlems hidtidige arbejdsfortjeneste. Der er dog et loft, sådan at dagpengene for tiden højst kan udgøre 2.550 kr. pr. uge. Det betyder, at den kompensation, der ydes for indkomstbortfald for højere lønnede, udgør noget mindre end 90 pct., mens den for de lavere lønnede er 90 pct. Mig bekendt er der ikke noget land, hvor en højere kompensationsgrad er mulig.

Tjener en dagpengemodtager, der kompenseres med 90 pct. af hidtidig indtægt, 25.000 kr., uden at det påvirker dagpengenes størrelse, vil det betyde, at vedkommende vil kunne opnå en samlet indtægt, der overstiger, hvad det er muligt at tjene ved almindeligt fuldtidsarbejde. Det vil således for lavtlønnede være mere attraktivt at være ledig og tjene op til 25.000 kr. end at arbejde på fuld tid. Og når jeg siger mere attraktivt, så mener jeg altså naturligvis mere økonomisk attraktivt. Dette forhold gælder for alle, der tjener op til ca. 80 kr. pr. time. Der kan således være en risiko for, at ledige fastholdes i dagpengesystemet, og formålet med forslaget var jo det stik modsatte.

Jeg kan i øvrigt sige, at jeg også kunne komme med nogle bemærkninger til de mere teknisk betonedede ting i forslaget; det er jeg naturligvis parat til nærmere at gøre rede for under det kommende udvalgsarbejde. Det tjener næppe noget formål at gå ind i en længere teknisk diskussion i dag.

Afslutningsvis kan jeg altså resumere, at hovedintentionen i forslaget kan jeg tilslutte mig, men jeg vil gerne fremhæve, at der i forslaget er lagt op til dels en meget generel ordening, dels en ordening, der i en række henseender er meget vidtgående. Det giver mig anledning til nogle væsentlige betæneligheder, og derfor kan jeg altså ikke støtte forslaget i dets nuværende form.

Jeg tror imidlertid, at der er elementer i forslaget, som kan være nyttige for os i vores fortsatte overvejelser om fremtidens aktiveringssystem – om ikke som en generel ordening, så som et tilbud til særligt udsatte grupper på arbejdsmarkedet. Vi har jo netop i denne nat vedtaget, at vi skal fortsætte drøftelserne om det kommende aktiveringssystem, og jeg anser det bestemt for muligt, at den idé, som SiD her – nej,

ikke SiD – som CD har lanceret, kan indpasses i det samlede aktiveringssystem, som vi forhåbentlig får fra 1. januar 1994. Jeg beklager meget; jeg er godt klar over, at der er forskel på CD og SiD – måske dog ikke på alle punkter.

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Først vil jeg sige, at jeg har stor sympati for de intentioner, der ligger bag forslaget, nemlig at øge mulighederne for, at modtagere af overførselsindkomster kan opnå tilknytning til arbejdsmarkedet gennem arbejde, som ikke strækker sig over hele året og heller ikke kan bære en normal løn.

Forslagsstillerne er inde på, at en del af problemet er, at det normale arbejdsmarked kun rummer få muligheder for dem, der ikke kan klare et fuldtidsjob til overenskomstmæssig løn, bl.a. fordi den type arbejde ikke kan passes ind i almindelige stillingsbetegnelser og ansættelsesforhold. Jeg er enig heri. Efter min opfattelse bør man løse problemet ved at rette opmærksomheden mod stillingsstrukturen på det normale arbejdsmarked og her arbejde for en holdningsændring hen imod en større fleksibilitet frem for at fokusere på overførselsindkomstsyste- met, hvor ændringer som de foreslåede ikke kan undgå at skabe nogle problemer.

De fleste overførselsindkomstsyste- mer, herunder kontanthjælpssystemet, er opbygget med henblik på at sikre, at de, der bliver ledige, i videst muligt omfang bliver kompenseret for deres indkomsttab. Der er intet i kontanthjælpssystemet, der forhindrer en modtager i at opretholde kontakten med arbejdsmarkedet ved at tage et arbejde med en mindre indtægt. En sådan mindre indtægt betyder imidlertid, at indkomsttabet bliver mindre, og det er derfor naturligt, at kompensationen nedsættes tilsvarende. Jo højere kompensationsgraden i et overførselsindkomstsyste- m er, jo mere problematisk er det at give mulighed for at have indkomst, der ikke fradrages i hjælpen.

Den behovsudmålte kontanthjælp kan i dag udgøre op til 90 pct. af den tidligere indtægt. Lad os f.eks. tage en kontanthjælpsmodtager, der tidligere har haft en indtægt på 150.000 kr. og får en kontanthjælp, der svarer til 90 pct. af nettoudbyttet heraf. Hvis vi gennemfører CD's forslag, ville en sådan kontanthjælpsmodtager blive bedre stillet ved at tage et mindre arbejde